

Bäste läsare!

Ögonblicket är historiskt: du håller i din hand det tunnaste nummer av Wannabe världen hittills skådat. Innehållet utmärker sig genom att uteslutande handla om SFG. Likheten med vilket stencilerat "föreningsblad" som helst är läskigt stor.

Men bara lugn! Wannabe har inte övergått till en enklare livsform för gott. Höstterminen är lång och Pridenumret redan gammalt, så det var helt enkelt dags att ge ifrån sig ett livstecken innan årets fjärde nummer kommer ut om några veckor.

Till dess bjuder Wannabe på följande läsning. Vi rapporterar om hur SFG fått nya muskler genom arvoderingsreformen i våras. Två personer, plus ytterligare en halv, jobbar nu heltid för förbundsstyrelsen. Vi intervjuar både de tre arvoderade det så kallade presidiet och en av de övriga styrelseledamöterna om hur arbetssituationen förändrats.

Längre bak hittar du en reseberättelse från en internationell gaystudentkonferens i Berlin i somras, några rader från vice ordförande plus lite tips om vad som händer runtom i lokalföreningarna den närmaste tiden.

Vi ses snart igen!

Redaktionen

Innehåll

"Då kommer detta med Ordning!"	s 2
Ett halvt år med arvoderat presidium	s 4
Berlinkonferensen	s 6
Är du aktivist?	s 8

Medverkande i Wannabe nr 7 2003:

TEXT: Maja Björkman, Stephanie Green,
Anders Hansson, Thomas Wimark

ILLUSTRATIONER: Frida Stångberg

LAYOUT: Maria Wallin

REDAKTION

Anders Hansson, Ämma Hildebrand,
Maria Wallin, Thomas Wimark

REDAKTÖR OCH ANSVARIG UTGIVARE

Thomas Wimark

E-POSTADRESS

wannabe@gaystudenterna.nu

WEBBPLATS

www.gaystudenterna.se

POSTADRESS

Sveriges Förenade Gaystudenter
AF borgen
Sandgatan 2
223 50 LUND

Wannabe ges ut av Sveriges Förenade
Gaystudenter.

”Då kommer detta med Ordning!”

text THOMAS WIMARK

En kall lördag i oktober sitter jag på tunnelbanan på väg för att göra en intervju med SFG:s presidium. Jag har förhandlat till mig lite av deras tid efter dagens styrelsemöte som hålls på Södertörns högskola. När jag kommer fram blir jag varmt mottagen av Daniel som är ordförande. De är inte klara med mötet ännu så jag får tillfälle att känna hur klimatet är i styrelsen. Alla verkar glada, de skrattar till mellan varven, men det märks att de är trötta efter att ha suttit i sex timmar och betat av en lång dagordning. Snart avslutar de mötet och jag kan påbörja min grillning.

Presidiet består av Daniel Hjalmarsson, Stephanie Green och Fredrik Johansson som valdes på årsmötet i februari och de nu har suttit på sina poster i åtta månader. Jag är väldigt intresserad av hur det har gått hittills.

Jag känner mig minst 27 månader äldre! svarar Daniel snabbt med ett skratt. Nej, men något som vi tagit tag i är hemsidan. Vi har fått fram strukturen tydligare på den och skaffat ny webbmaster som uppdaterar sidan regelbundet. Sedan har vi fått igång påverkansarbetet på ett helt annat sätt i och med att vi är arvoderade. Den föregående ordförande hade inte så mycket tid då hon arbetade heltid samtidigt.

Vid årsmötet i februari

beslutades att arvodera 1 1/2 tjänst för att få en förbundsstyrelse med mer substans, förtroendevalda som inte bara jobbade på sin fritid. Efter styrelsebeslut har man numera 2 1/2 heltidstjänst med arvodering, fördelat på ordförande, vice ordförande och vice ordförande med ekonomiskt ansvar. Hur gick det till egentligen, frågar jag?

Jag skulle vilja påstå att vi inte insåg vad vi gjorde på årsmötet! inleder Daniel. Då sade jag till exempel att vi aldrig kommer att kunna fylla de 144 timmar i månaden som en person med heltidstjänst normalt jobbar. Redan i maj spräckte jag den arbetstiden med god marginal! Jag tror att vi hade dräpt oss om vi hade tagit 1 1/2 tjänst. Vi hade aldrig kunnat

hålla samma ambitionsnivå som vi har i dag. Att gå upp till 2 1/2 tjänst var ett naturligt beslut för styrelsen ganska snabbt.

På årsmötet framfördes det farhågor att de arvoderade skulle sitta inne på informationen, eller i vart fall vara långsamma med att sprida den till resten av styrelsen. Blev det så? undrar jag.

Den oron fanns ju, och det är något som vi pratat väldigt mycket om och tagit på väldigt stort allvar i styrelsen. Enligt vår halvårsutvärdering syns inga tecken på att vi skulle vara på väg åt fel håll, svarar Daniel.

Medan han fungerar som ansiktet utåt, är det Stephanie som jobbar mest med att hålla kontakten med föreningarna. Jag frågar henne hur det märks ur lokalföreningarnas synvinkel att de nu ingår i ett delvis arvoderat

förbund.

Vi kan ha varit lite dåliga på att promota det, men jag tror att folk i föreningarna är medvetna om att vi finns till för dem och arbetar för dem. Jag känner att de använder mig som en idéspruta, säger Stephanie och ler. Daniel tillägger:

De aktiva efterfrågar ofta ett bollplank när de inte vet hur de ska ro sina idéer i hamn. Stephanie fortsätter:

Jag känner att vi har fått en helt annan kontakt med våra medlemsföreningar, att det känns mer som att vi är ett förbund nu. Det tror jag att de tidigare har saknat.

SFG:s presidium är liksom styrelsen utspritt över hela landet och har inga egna lokaler. Jag vet av egen erfarenhet att det är svårt att ensamarbeta, så jag frågar hur det går? Daniel svarar:

Jo, det är definitivt baksidan med det hela, att man inte sitter på ett kontor där man kan bolla idéer direkt. Vi måste i stället diskutera via mejl, telefon eller på något av de mötena som vi har.

Här antyder Daniel att de skulle hålla den mesta kontakten genom telepati, men det tror jag inte på.

Fredrik är den som på sätt och vis har dragit nitlotten då han blivit den som är halvtidsarvoderad. Han ska kombinera sitt uppdrag med studier eller jobb, något som

kräver mycket disciplin och inte alltid är det lättaste. Jag går rakt på sak och frågar hur han klarat av det.

Det är lite annorlunda att vara deltidisarvoderad. Ibland har det brustit. Det är svårt att lägga upp tidsplanering och sånt. Svårt att koncentrera sig när man sitter på lektion och telefonen ringer samtidigt.

Fast samtidigt måste man koncentrera sig när det dyker upp en sak som är viktig. Då kommer detta med Ordning! tillägger Daniel.

Det märks att de har en ganska stor press på sig, åtminstone från sig själva, så jag säger:

Snart är det dags för ett nytt årsmöte där nya ledamöter ska väljas. Många tänker sig nog för innan de bestämmer sig för att lägga ett helt år på ideell verksamhet. Vad skulle ni säga för att uppmuntra dem?

Så ser jag inte på det! Uppoffringen är inte det

centrala, utan jag ser det här året som en chans att utveckla och påverka samhället, säger Daniel. Man har ju en helt annan möjlighet att förverkliga sina idéer när man sitter i en förbundsstyrelse än på egen hand i Knäckebrökhult.

Stephanie tillägger:

Just nu händer det så mycket i Sverige och jag tycker det är så härligt att vara med när det händer.

Man sitter ju med för att det är något man vill kämpa för, helt enkelt, avslutar Fredrik.

Efter intervjun tar jag pendeltåget tillbaka till centrum och får sällskap av dem. De pratar redan om vad som ska hända dagen efter. Tydligen ska de sitta hela söndagen och utvärdera en enkät. Själv ska jag ligga och mysa i sängen så länge jag kan innan jag stiger upp och skriver rent min intervju.

Ett halvt år med arvoderat presidium

Intervju med Petter

text ANDERS HANSSON

Wannabe har även ställt några frågor till Petter Forkstam, som har deltagit i SFG:s styrelsearbete sedan årsmötet i våras, alltså ett par månader innan den nya ordningen med arvodering infördes. Petter är 20 år och läser i Lund på politics magister programmet. Han intresserar sig främst för frågor som rör utbildningsbevakning, strävan att föra in ett relevant och aktuellt HBT perspektiv i de svenska högskolornas kurser och program.

Om man får tro vissa röster i debatten som föregick arvoderingsreformen i våras, valde årsmötet mellan demokrati och effektivitet: om man bestämde sig för det ena, skedde det på bekostnad av det andra. Är det arvoderade presidiet i dag effektivt? frågar jag.

Ja, presidiet som grupp fungerar bra, tycker Petter. De får mycket uträttat vad gäller externa kontakter och verkar kommunicera bra sinsemellan.

Hur är det med arbetsmetoderna? Sköter presidiet sig själv eller är hela styrelsen med och tycker till om deras veckorutiner och liknande?

Hittills har det varit ett öppet diskussionsklimat om det på styrelsemötena. Jag tror att presidiet upplever det som en avlastning, åtminstone så här i början, att hela styrelsen hjälps åt och funderar på hur man bäst

löser det löpande. Då vet de från början att de har styrelsen med sig i nya beslut och får samtidigt en löpande utvärdering av sitt arbete.

Presidiet blir kanske mer självständigt vad det lider, när fler rutiner fallit på plats, funderar jag. Låt oss återvända till de demokratiska sidorna av arvoderingen. Presidiet är ju helt klart de personer som gör mest, sköter flest kontakter och får informationen först. Kan man uppleva att det har vuxit fram en klyfta mellan dem och resten av styrelsen?

Hmm, den borde i så fall ha funnits redan tidigare ... Nej, jag vet inte om klyftan har ökat. Vi har ju infört rutinen att var och en av de arvoderade e postar en planering och en rapport till styrelsen varje vecka. På så sätt har man rätt bra koll på vad de gör.

Fast problemet är egentligen mer komplicerat än så, fortsätter Petter. Det finns ett moment av ömsesidig styrning i det att presidialerna både är styrelsens drivande krafter och underordnade styrelsen såsom arvoderade. Den som vill spekulera kan säkert tänka ut intressanta komplikationer som det skulle kunna leda till. I alla fall tror jag att risken för tråkigheter är väldigt liten om varje part hela tiden är lyhörd för hur den andra upplever läget.

Nej, sånt händer väl inte över en natt, instämmer jag och går till nästa fråga. När jag har läst meddelandena på de styrelseaktivas e postlista de senaste månaderna, har jag fått intrycket att presidiets arbetsvolym har ökat kännbart. Fastän fler timmar per vecka kan ägnas åt SFG, verkar det nu svårare än någonsin att få tiden att räcka

till.

Det är väl aldrig så att de icke arvoderade börjat anstränga sig mindre? frågar jag lite utmanande.

Det tror jag inte. Den totala mängden sysslor har utan tvekan blivit större i takt med att förbundet fått större resurser att synas och höras. Det som tillkommit har till stor del varit sådant jobb som inte kan delegeras, till exempel möten, eller i vart fall inte utföras från valfri plats i landet. Dessutom har SFG fått ytterligare några medlemsföreningar på sistone. Så länge vårt rätt unga förbund fortfarande växer är det

svårt att se några trender.

Men om ordförandena tycker att den avlönade tiden inte räcker till, är det inte rimligt att de skall jobba lite ideellt också, undrar jag? Förut fick ju ingen betalt för nedlagd tid.

Nja, så enkelt är det inte. Jag har utgångspunkten att arvodet från organisationen är ersättning för den uteblivna möjligheten att studera med studiemedel, alternativt att förvärvsarbeta. Är man heltidsarvoderad så skall SFG jobbet vara det man lägger huvuddelen av sin energi på utanför privatlivet, en uppgift man går in för helhjärtat. Hur

många timmar per vecka detta innebär, om man intresserar sig för det, det lämnar jag till var och en av de arvoderade att tänka ut.

På det hela taget tycker jag att det är ett stort och viktigt steg som SFG har tagit. Genom arvoderingen undanröjs det ständiga kompromissandet mellan ideellt och privat hur mycket får mitt engagemang gå ut över mina studier? Vi har för första gången skapat en möjlighet för den som vill ge hundra procent för organisationen.

Queering the Borders

text MAJA BJÖRKMAN

I juni fick jag veta att det fanns en extra plats i den grupp som SFG skulle skicka till en konferens i Berlin i augusti. Konferensen hade den lockande titeln "Queering the Borders" och programmet såg välfyllt och intressant ut.

Konferensen finansierades genom ett av EU:s ungdoms projekt och hade tidigare somrar hållits i Bratislava, Barcelona, Helsingfors och nu senast i Köpenhamn. Årets arrangörer var Mutvilla alltså "mod villa" i klumpig svensk översättning, som är det stora Humboldt universitets gaystudentförening. Sammanlagt fyrtio personer i åldrar mellan 19 och 26 år från Slovakien, Polen, Rumänien, Schweiz, Italien, Frankrike, Danmark, Sverige och Island deltog i år. Deltagarna ingick antingen i ungdoms eller

studentorganisationer i sina hemländer.

Efter en kvalmig tågresa från Malmö blev jag mött på stationen så imponerande tidigt som tjugo i sju på lördags morgonen. Eftersom de tre andra svenskarna, Anders, Hanna och Thomas, droppade in något senare, blev det jag som först fick se vandrarhemmet och det kollektivt drivna studentkaféet Krähenfuss "kråkfoten", där många av veckans timmar skulle komma att tillbringas.

På söndagen började så själva konferensen med en första

presentation av deltagarna. Sedan blev vi visade runt staden av Mutvilla Alex som gav oss en gedigen guidning ur hbt historiskt perspektiv. Dagen avslutades med att vi gick på en gayklubb som en gång i veckan anordnade "ballroom dancing", vilket innebar bögar och flator, inte helt balklädda men väl i färd med att dansa foxtrot, vals med mera.

På måndagen var det dags för respektive lands representanter att presentera av sin organisation. På denna punkt hade vi i den svenska gruppen

överarbetat något, visade det sig, och vi kunde inte redovisa allt vårt material om hbt Sverige. Under eftermiddagen hölls en intressant föreläsning om antidiskrimineringslagar i Europas länder och om vilka minimikrav som EU ställer upp. Kvällen avslutades för min del på ett så underbart ställe som "Black Girls' Coalition", en matservering till självkostnadspris inrymd i en lägenhet som gradvis omvandlades till nattklubb. Där åt jag västindisk grönsaksgryta ur tallriken i knäet, lycksaligt nedsjunken i en soffa. Samtidigt spelade den långbenta dj uppenbarelsen, vars bild var tapetserad över hela väggarna, skön musik, och jag önskade att sådana ställen funnes i Sverige.

På tisdagen var temat samarbete mellan lesbiska, bögar, bisexuella och transpersoner. Till min besvikelse delades vi raskt in i enkönade grupper och uppmanades att diskutera "problem i samarbetet mellan lesbiska och bögar". Uppenbarligen är detta verkligen ett "problem" i högre grad än vi vanligen upplever det i Sverige, och några exempel på hur en av Berlins ungdomsorganisationer hade tacklat motsättningarna fick bilda bakgrund för diskussionen. Man kan tyvärr inte påstå att gruppdiskussionerna blev vidare fruktbara.

På eftermiddagen gästades vi

av munk och nunneklädda säkrare sex informatörer, som kom från organisationen "Sisters of Perpetual Indulgence". En del av deras information var ny för mig; annan valde jag att inte ta åt mig, exempelvis att man skulle kunna smittas av syfilis genom att dela handduk med någon jag hoppas att ingen i sällskapet greps av panik. Denna organisation finns representerad i olika länder i olika världsdelar och en av deras grundtankar är att bekämpa skam och skuldkänslor kopplade till sex.

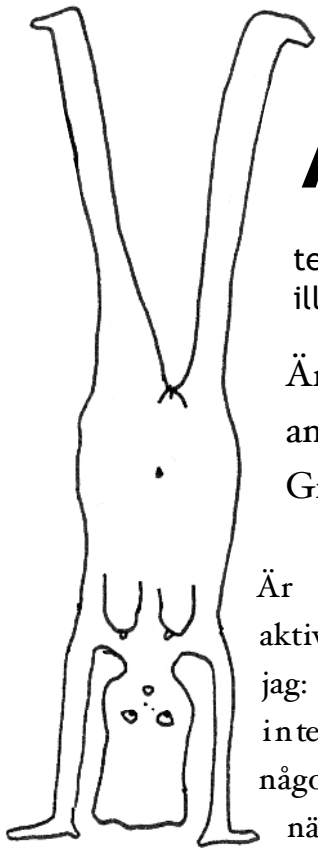
På onsdagen, vars tema var queer, fick vi delta i dragking respektive dragqueen workshopar. Andra halvan dagen ägnades åt ett besök på Sonntagsclub som var en viktig mötesplats i DDR Berlin och som fortfarande har verksamhet, bland annat i form av samtalsgrupper.

Av torsdagen, med multikulturalism som tema, ägnades förmiddagen åt besök på valfritt museum. Jag gick på Judiska museet, som både är ett arkitektoniskt underverk och en känslomässigt berörande plats. Under eftermiddagen fick vi lyssna på föredrag och se en film av Amnesty international. Filmen var emellanåt gripande och handlade bland annat om Rumänien, där till helt nyligen homosexuella handlingar var förbjudna. De rumänska deltagarna kompletterade med

ytterligare information om läget.

Veckan utvärderades sent på fredagen, dagen efter en fest som anordnats speciellt för oss. Island, som kommer att arrangera nästa års konferens, höll en presentation om sina planer. Under eftermiddagen sammanställdes referat som skall användas till en hemsida som dokumenterar konferensen.

Sammanfattningsvis var konferensen mycket väl organiserad, särskilt omhändertaget av deltagarna. De ekonomiska förutsättningarna var goda och att vi delvis fick resorna ersatta var en nödvändighet för deltagare från före detta öststater. Vad jag önskar sig inför kommande konferenser vore en förstärkning på teorisidan: fler föredrag och seminarier. Om veckan på grund av det innehåller en utekväll mindre så tänker inte jag klaga. Detta sista hypotetiskt sagt som egentligen överårig redan i år blir det inte aktuellt för mig med Reykjavik 2004. För er andra, däremot: håll utkik efter nästa konferens!

Är du aktivist?

text STEPHANIE GREEN, vice ordförande i SFG
illustration FRIDA STÅNGBERG

Är du en sådan där aktivist? En sådan person som sliter sitt hår för många andras passivitet, deras nästan apatiska inställning till att engagera sig? Grattis, då kan vi bilda klubb.

Är du inte en aktivist så frågar jag: Varför är du inte engagerad i något? Jag tror nämligen att du som läser

Wannabe och har tagit dig ända hit antingen har funderat kring din sexualitet eller har könsidentifikation eller har vänner som gjort det.

Vi vill gärna tro att det är lätt att vara hbt person i dagens högskola, men vi är många som vet att så inte är fallet. Visserligen har det blivit lättare att vara öppen, men att vara outkommen är precis lika svårt nu som för femtio år sedan. En av anledningarna till att man inte tar steget ut ur garderoben är det faktum att man inte vet hur omgivningen kommer att reagera. Vilket faktiskt leder till nästa fråga: Varför vet vi hbt personer inte det? En tänkbar förklaring är att diskussionen om avvikelser från det hetero

sexuella inte får en naturlig plats i dagens svenska högskoleutbildningar.

Det är där som vi aktivister kommer in. Det är vi som måste se till att det förs en diskussion om det som hbt står för och om det utanförskap som heteronormen ständigt leder till. Om en vacker dag vår föreläsare sätter likhetstecken mellan pedofili och homosexualitet, då måste vi våga stå och upp kritisera honom eller henne. Vi måste våga visa att det är okej att vara öppen, att kurskamrater och vänner inte vänder ryggen till.

SFG anordnade nyligen en utbildning för aktivister där vi hade fått tag i oerhört kompetenta föreläsare och utbildare inom områdena aktivism, hur man organiserar, psykisk ohälsa bland unga homo och bisexuella samt sist men inte minst queerteori. Även om vi av ekonomiska skäl inte kunde ta emot de över tusen medlemmarna i våra lokalföreningar så

har antagligen någon från din nuvarande eller blivande gaystudentförening varit där. Så kunskapen finns även om inte du var där.

Tidigare i år genomförde SFG en enkätundersökning till landets alla högskolor och studentkårer, där vi ställde frågor om likabehandlingslagen och hur man arbetar med hbt frågor. Bearbetningen av det materialet pågår nu för fullt och förhoppningsvis kan resultatet användas både lokalt och på riksplan för att få fart på lärosätena. Sveriges Förenade Studentkårer SFS uppmarksammade i somras att flera av landets högskolor bryter mot lagen genom att inte ha någon likabehandlingsplan. Detta understryker behovet av SFG:s kartläggning.

Är du alltså inte aktivist redan så ta och bli det. Våga vara obekvämlig!